

[Ivar Nørgaard]

part, er det ikke nok, at de bliver draget med ind i udførelsen af opgaverne. Så må de også være med allerede i planlægningsfasen. Bl.a. burde alle de planer, der er katalogiseret i de bilag, der er så store, at de er for tunge til, at jeg kan tage dem med herop på talerstolen, have været drøftet i samarbejdsudvalgene og med de ansattes organisationer, men så vidt jeg har kunnet konstatere, er det desværre ikke tilfældet. De har ikke været drøftet i samarbejdsudvalgene og med de ansattes organisationer, før de blev udarbejdet. Nogle har set dem lige i sidste øjeblik, før folketinget fik dem, og andre har først set dem samtidig med, at de blev offentliggjort.

Jeg vil derfor sluttelig opfordre finansministeren til at sørge for, at der bliver taget konkrete skridt til i højere grad at inddrage de ansatte og deres organisationer i moderniseringsarbejdet. Ellers er jeg bange for, at moderniseringsplanerne vedbliver med at være skønne tomme ord og ikke noget, der kommer brugerne til gode, men derimod fører til frustrationer hos de ansatte.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg vil gerne starte med at takke finansministeren for redegørelsen. Jeg synes, det er godt, at folketinget får lejlighed til at få en drøftelse om dette meget vigtige emne. Finansministeren gav jo en redegørelse i maj 1985, og man skulle derefter til at udmønte nogle konkrete mål for de næste to år; jeg synes, det er væsentligt, at vi nu får lejlighed til på ny at drøfte sagen, og også at man løbende vil følge udviklingen.

Jeg er enig i, at der ligger gode intentioner bagved, men jeg vil gå videre end hr. Ivar Nørgaard og sige, at ikke bare intentionerne, men også indholdet synes jeg er af afgørende betydning.

Jeg synes, det er fantastisk væsentligt, at også den offentlige sektor bliver moderniseret. Den offentlige sektor og de offentligt ansatte var i 1970'erne og vel også et stykke ind i 1980'erne udsat for en massiv kritik, ja, man kan vel nærmest kalde det en hetz.

Det har altid været det konservative folkepartis opfattelse, at den offentlige sektor ikke bare skulle vokse uhæmmet og påtage sig opgaver, der naturligt hørte hjemme enten i den private sektor eller hos den enkelte borger, men det konservative folkeparti har al-

drig deltaget i den til visse tider meget stærke hetz, der har været imod de offentligt ansatte; tværtimod har vi taget helt klart afstand fra den. Vi mener, at der er brug for en offentlig sektor, der er effektiv og servicebetonet over for brugerne, dvs. både over for borgerne og over for det private erhvervsliv, og som samtidig er en god arbejdsplads for de ansatte. Jeg mener, at regeringens moderniseringsprogram skal ses i dette lys. Det skal forbedre kvaliteten af den offentlige sektor.

Inden for de sidste 10 år er der sket en fantastisk udvikling inden for den private sektor med hensyn til modernisering, og jeg mener, det er lige så væsentligt, at der sker en tilsvarende udvikling af den offentlige sektor, for ellers får vi to områder, der begge er væsentlige for samfundet, men som udvikler sig i diametralt modsat retning, hvor vi egentlig har brug for et samspil mellem disse sektorer. Vi har brug for en velfungerende offentlig sektor, det skylder vi brugerne af den offentlige sektor, men vi skylder også de ansatte i den offentlige sektor det, for de har brug for, at deres arbejdsplads kan blive bedre, kan blive mere effektiv og samtidig også blive en mere spændende arbejdsplads og et mere udfordrende sted at arbejde.

Jeg synes, det er glædeligt at se, at der har været en voksende interesse hos både ledelse og medarbejdere for regeringens moderniseringsprogram, for det kan kun føres ud i livet gennem en sådan indsats. Det bliver ikke ført ud i livet, fordi vi har nogle debatter i folketinget, og med al respekt for finansministeren tror jeg heller ikke på, at det bliver ført ud i livet fuldt ud, blot fordi finansministeren udsender en række detaljerede regler. Udviklingen må modnes, og den må komme indefra, nemlig i samarbejde mellem ledelse og medarbejdere og også ved et snævert samarbejde mellem centrale og decentrale myndigheder. Det afgørende er, at det er medarbejderen, der motiveres for opgaven, og at man samarbejder om at løse den; derfor er jeg heller ikke enig i de betragtninger, hr. Ivar Nørgaard kom med om, at det kun var topledelsen inden for den offentlige sektor, som fik mulighed for at udvikle eller videreuddanne sig. Jeg mener netop, det er afgørende, at man inddrager alle grupper i kursusvirksomhed, ikke bare ledere, men også AC-medarbejdere og kontormedarbejdere.